

Jan Campbell: Proč ukončit jednání. Ruská federace nemá co ztratit

- CZ24 News | 4. dubna 2022

UKRAJINA/RUSKO: Připomínám, že ukrajinský prezident Zelenskij v nedávném rozhovoru pro americkou stanici Fox News na dotaz, zda by byl Kyjev při probíhajících mírových rozhovorech ochoten připustit přenechání části území Rusku odpověděl: S naším územím neobchodujeme. Otázka územní celistvosti a suverenity je mimo diskusi. Současně prezident by rád viděl Čínu na své straně: Chtěl bych, aby Čína stála na naší straně. Volba je však na nich... Myslím, že bez přímé komunikace mezi USA a ČLR nebude možné dosáhnout výsledku, který svět potřebuje. Do třetice: Během jednání s předsedkyní EP Robertou Metsolaovou (1973) včera (1. dubna) v Kyjevě, europoslankyně zopakovala, že podporuje snahu Ukrajiny stát se kandidátem na členství v EU. Během setkání s předsedou Nejvyšší rady Ruslanem Stefančukem prohlásila, že Ukrajina je více Evropou než kdykoli předtím. Hluchoněmý prezident neslyšel reakce na své prosby a výtky, nebo již zapomněl, že jeho přání jsou zbožnými. Proč?

Vždy jsme se zasazovali o příměří a přispívali k němu. Druhý den tohoto konfliktu čínský prezident Si Ťin-pching telefonicky hovořil s ruským prezidentem a o několik dní později se uskutečnilo první kolo jednání mezi Ruskem a Ukrajinou. Dosud se uskutečnilo pět kol, a již jsme zaznamenali určitý pokrok, uvedl představitel čínského ministerstva zahraničí pan Lutun. Upřímně řečeno, nemyslím si, že bychom měli přeceňovat roli Číny, protože vojenská akce je rozhodnutím suverénních zemí, bylo to nezávislé rozhodnutí Ruska, a prostě to nefunguje tak, že se obrátíme na Rusko a řekneme: 'Musíte zastavit tuto válku' - a oni ji zastaví.

To, že paní Roberta Metsolaová se nechala slyšet větami – *Jsem tu, abych vám řekla, že jsme s vámi v dobrých i těžkých časech. Nikdy vás neopustíme. Pachatelé se budou zodpovídat za to, co zde provedli. Potřebujeme přísnější a tvrdší sankce*, ukazuje na úroveň vedení EP. Italský analytik a prezident institutu Vision & Global Trends (Roma) Tiberio Graziani tvrdí, že *pokud Ukrajina vstoupí*

*do Evropské unie, bude z této spolupráce těžit, což by mohlo mít v dohledné době negativní dopad na vztahy mezi Ruskou federací a Ukrajinou. Prezidentem Putinem pověřený vyjednaváč s delegací Ukrajiny, česky mluvící absolvent Moskevského státního institutu mezinárodních vztahů (MGIMO), Vladimír Medinsky, kterého považují od doby jeho působení na ministerstvu kultury za člena páté kolony v RF, reaguje jako car: **Ruská federace nemá námitky proti snaze Ukrajiny vstoupit do Evropské unie.** Skromněji, ale o to více realisticky hodnotí šance německý kancléř Olaf Scholz: **Musíme si jasně říci, že to samozřejmě má své předpoklady, ale myslím, že v tuto chvíli to není téma, o kterém bychom mohli mluvit. Musíme zabránit válce, tedy ne ji překonat – ta už probíhá – , ale zajistit, aby nedošlo k eskalaci, aby země nebyla zcela zničena, aby nezemřely miliony lidí.** A galský kohout v boji o znovuzískání prezidentského křesla, prezident Emmanuel Macron uvedl, že považuje za nemožné zvážit žádost Ukrajiny o členství v EU, dokud v zemi pokračují válečné akce.*

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Ty budou podle mne trvat ještě dlouho, v různých formách a s různými následky, protože se skutečnou de-nacifikací Ukrajiny je možné začít až po skutečné de-kolonizaci RF a kdy nebude hrozit nebezpečí doposud neohlášených, ale reálných pekelných sankcí z její strany. Kromě toho je dobré připomenout si osud vstupu Turecka, Černé Hory a Makedonie do EU, vliv staršího partnera (NATO) na mladší již vyhořelou a bez vize konající EU a položit si čtyři otázky: 1) Jak vstoupit Ukrajině do EU bez členství v NATO? 2) Proč je velký zájem o zprostředkování míru ze zahraničí? 3) Proč nedává smysl dále jednat s delegací současné Ukrajiny? 4) Proč je nejvyšší čas přestat jednat s delegací současné Ukrajiny?

Odpověď pro ty, kdo nemá čas, nechce nebo nemůže číst do konce

Představte si období prosinec 1942 – leden 1943 a představte si švýcarskou nebo tureckou iniciativu na zprostředkování *příměří* na sovětsko-německé frontě v rámci příprav na likvidaci obklíčeného uskupení Pauluse u Stalingradu. Připomínám faktologicky správně, že banderovský Paulus je obklíčen na Donbasu. Představte si řeči o *příměří* v dubnu 1945, aby sovětská vojska zůstala na Odře, Hitlerův režim se mohl *nadechnout* a nabrat síly a co odpověděl generálplukovník V. I. Čujkov generálu Krebsovi 1. května 1945 v centru zničeného Berlína a po Hitlerově sebevraždě na jeho žádost o vpuštění velkoadmirála Denitze do Berlína? Napovídám: *Nejprve úplná a bezpodmínečná kapitulace (demilitarizace a denacifikace) – pak vše ostatní.* Výsledek? Generál Krebs opustil velení 8. gardové armády, Stalin nepotřeboval komunikovat s nacistickým vedením, protože si byl vědom, že nejbližší cestou k míru je úplná a konečná vojenská porážka nepřítele v jeho doupěti.

Osobně předpokládám, že Kyjev a ukrajinská vláda padnou, přestože Kyjev zvolil účinnou taktiku, kdy si z civilistů udělal štít na svou obranu. Protože prezident Zelenskij nemůže nevidět perspektivu své porážky, začal nahrazovat aroganci ústupky, které se objevily v jednáních mezi oběma zeměmi. Nečeká ho nic dobrého, i kdyby utekl na Floridu. Vysvětlování nedobytí Kyjeva ruskými vojsky, jejich odsun z letiště a podobné seriály o ruském neúspěchu mohou být z části pravdivé, ale i zavádějící, mohou patřit do série mýtů nebo neznalosti vojenských strategií a taktik (poradců a bezpečnostních služeb západních vlád), či obelhávání veřejnosti. Jak by tomu nebylo, mám vážné obavy z představitelné budoucnosti. Proč?

Stalin před válkou pátou kolonu téměř zničil, nepotřeboval služby jejích zbytků k udržování *kontaktů s Evropou* a necítil žádný tlak ze strany této kolony při své vůdčí a velitelské činnosti. Opíral se nikoli o elitu, ale o lid, který ho bezvýhradně podporoval. Současná situace v RF je podobná. Páté kolony emigrují, ztichly nebo jsou v domácím vězení a západně orientované sociologické výzkumy potvrzují větší než 80 procentní podporu občanů RF prezidentovi. Současně kolektivní Západ se svými sankcemi a urážkami dochází na okraj hospodářské, sociální a politické propasti s otázkou – být, či ne být? A nejenom v Berlíně si podle západních médií myslí, že prezidenta Putina jeho poradci klamou a obelhávají.

Odpověď pro ty, kdo má čas a zájem

ad 1) Hlavní geopolitická konfrontace mezi Ruskem a Západem začne po ukončení vojenské intervence RF na Ukrajině. Na pořad dne se vrátí otázka bezpečnostních požadavků, které v prosinci 2021 vznesla RF NATO a USA. Ukrajina, tak jak ji známe, bude minulostí. Od výsledku vojenské intervence RF bude záviset rozhodnutí o NATO. Dnes lze tvrdit, že nedojde-li k převratu v Kremlu, a je jedno z jakýchkoli důvodů, USA nemají reálnou šanci na zachování starého světového řádu. Skutečnost, že prezident Biden řekl spoustu nesmyslů, a současně se vyhnul tématu, co budou USA dělat s Ukrajinou po ukončení vojenské intervence, potvrzují tvrzení. Bidenův postoj indikuje akceptování, že ukrajinská otázka je dnes pod ruskou kontrolou, a že skutečný boj mezi RF a USA

začne po ukončení viditelných bojů.

ad 2) Touha po *na stolení a udržení míru* s ozbrojenou nebo neozbrojenou misí NATO, OSN přemohla mnohé – od Poláků, přes tureckého prezidenta Recepta Tayyipa Erdogana až po zdánlivě velmi vzdálené Švýcary. Ti nemají na ukrajinské otázce žádný zájem, pokud se jeden nepodívá hlouběji do krabice s překvapeními. Své služby k urovnání konfliktu nabídl i kazašský prezident Kassym-Jomart Tokajev poté, co sám musel s pomocí ODKB být zachráněn v konfliktu s domácími a zahraničními kořeny. Poslední dění v Kazachstáně, včetně včerejšího zatčení zahraničního agenta, který organizoval atentát na prezidenta a jeho okolí indikuje, že prezident se dlouho v křesle moci neudrží. Přestože nepravidelně pozoruji aktuální dění a situaci v Kazachstánu nevylučuji, že se Kazachstán transformuje dříve než později do středoasijské Ukrajiny. Mezi těmi, kdo nabídli diplomatickou pomoc při řešení krize, vynikají ukrajinským režimem podvedení čínští komunisté.

Návštěva ministra zahraničí Sergeje Lavrova v Tunxi (provincie Anhui) a průběh jeho jednání s čínským protějškem Wang I potvrzují, že mezi RF a ČLR panuje vzájemné porozumění nejenom ve formálně hlavní otázce jednání o Afghánistánu, ale i v otázce Ukrajiny. Podporu RF vyjadřuje ČLR nehledě na obrovský tlak ze strany USA a EU. Ta, jak to můžeme denně sledovat, je pod diktátem Washingtonu a je připravena střílet se do vlastní nohy.

Podporu umožňují dobře fungující dvoustranné obchodní a hospodářské vazby, zavedená logistika a paradoxně i obavy Pekingů z probíhající vojenské akce mající mj. tchajwanský rozměr: Peking si uvědomuje, že konflikt na Ukrajině se stal horkým výhradně díky úsilí USA a NATO. Obává se, že Washington se vydá stejnou cestou vojenských provokací na východě. V kontextu Tchaj-wanu připomínám, že: 1) Separatistický režim v Tchaj-peji není zásobován Stingery, Javeliny a NLAW, ale tanky, válečnými letadly a loděmi. To není legrace. 2) Pokračování konfliktu na Ukrajině povzbuzuje USA k eskalaci na globální úrovni a současně nutí k zamyšlení nad důsledky konat na dvou frontách. 3) I když ve zpravodajské komunitě USA dozrává názor, že Washington se již nemůže angažovat na dvou frontách, skutečnost, že nelze vyloučit přesun vojenské diskuse mimo Evropu, indikuje změnu rovnováhy sil v asijsko-pacifickém regionu v neprospěch čínsko-ruského spojení.

Proamerický prezident Jun Sok-jol (1960) od samého počátku krize na Ukrajině otevřeně deklaroval

plnou podporu Washingtonu a tvrdě kritizoval Moskvu za její konání. Úspěšný test strategické rakety Hwasong-17 v Pchjongjangu a jednání Sergeje Lavrova v Moskvě s čínským zvláštním vyslancem pro Korejský poloostrov Liou Siao-mingem, podporují tvrzení, že napětí kolem KLR se již začalo zvyšovat. Jinými slovy, konflikt na Ukrajině omezuje možnosti kolektivního Západu, nicméně konflikt se stane vážným komplikujícím faktorem pro Moskvu a zejména pro Peking, pokud se USA podaří vést válku i na Východě.

Jako poslední k tomuto bodu připomínám, že letos na podzim (v listopadu) se v ČLR uskuteční 20. sjezd KS ČLR a v březnu příštího roku zasedání *Všečínského shromáždění lidových zástupců*. Obě události jsou přelomové a významné v tom smyslu, že poprvé od minulého století se bude rozhodovat o prodloužení moci po dvou funkčních obdobích prezidenta Si. Stabilitu v takových dobách vyžaduje i čínská stranická tradice. Nedivím se proto, že se v ČLR objevily interpretace rusko-ukrajinské krize. Uvádím jednu (v překladu) a zdůrazňuji, že jsem z časových důvodů nemohl prověřit zdroj alegorického příběhu a zda příběh není fake.

Před více než 20 lety se Ukrajina rozvedla se svým manželem Ruskem. Z tohoto manželství se narodily děti. Manžel (Rusko) byl velkorysý a odkázal své ženě velké dědictví a dokonce zaplatil manželčiny dluhy – 200 miliard dolarů. Po rozchodu začala žena flirtovat s vesnickým chuligánem (USA) a bandou lupičů (Západ). Manželka začala poslouchat jen jejich názory a spolu s nimi začala útočit na svého bývalého manžela. Manžel se rozzlobil a odvedl jí jediné dítě – Krym. Rozzuřená bývalá manželka prohlásila, že se obrátí na NATO, aby svého bývalého manžela donutila k vrácení Krymu silou.

Americký chuligán se však nechtěl ženit a nechtěl se dostat do sporu s jejím bývalým manželem – Ruskem. Plánoval však, že s pomocí ženy (Ukrajiny) bude moci ponížit jejího bývalého manžela – Rusko. Žena byla špatná matka a čas od času bila své děti – v Luhansku a Doněcku. Děti plakaly a hledaly pomoc u svého otce, který jim čas od času pomáhal materiálně i finančně a hádal se s bývalou manželkou. Všechno však bylo marné.

Hlavní bandita, který hádku a spor vyvolal, využíval ženu k tomu, aby získal její bohatství. Neustále ji podněcoval k hádkám a dával jí různé dary (uniformy, zbraně, vybavení, prošlou techniku). Žena se rozhodla, že má ochránce, na kterého se může spolehnout, začala být drzá a začala svého bývalého manžela provokovat. Jeho trpělivost však došla ke konci. Spolu se svým příbuzným (Bělorusem) začal bojovat za ochranu svých dětí – Doněcka a Luhanska. A tak se žena spolu s chuligány (EU a NATO) vyděla. Hlavní násilník a chuligán (USA) odmítl pokračovat v provokování a nadávání jejímu bývalému manželovi a nechal ženu s jejím bývalým manželem o samotě (tváří v tvář). Muž se nyní ujímá kontroly nad dětmi a majetkem, který odkázal své ženě. Po takovém vysvětlení nejenom Číňané pochopí, oč se jedná.

ad 3) Výsledek jednání ruské a ukrajinské delegace v Istanbulu indikuje podle analýzy veřejně dostupných informací, že slouží pokusu vrátit Moskvu pod kontrolu Erdoganova mírotvorného úsilí. Při zachování komunikačních kanálů s Moskvou i Kyjevem to však neznamená nic jiného, než prosazování pantureckého projektu. Po jeho fiasku v Kazachstánu, je dnes ve startovním bloku v Uzbekistánu. Má bez pochyb britské a švýcarské kořeny. Jedná se o náhradní variantu, která má na Ukrajině reprodukovat schémata války bez konce, rozdělení na sféry vlivu podle syrského vzoru a projekci do RF z hlediska domácí politiky. Zprostředkovatelské nabídky států, které jsou potenciálními nebo jasnými protivníky RF s výjimkou ČLR a Srbska (do zrady po očekávaném znovuzvolení prezidenta Vučiće) na obnovení míru nemohou být akceptovány Kremlem, pokud je tam zdravý rozum. Je zřejmé, že Ankaru vedla k nabídce řada kalkulací, že šlo o zapojení Běloruska do konfliktu a snahu dát Erdoganovi body v jeho konfrontaci s Evropou, a tím podpořit rozpory i s USA. Proč?

Ve skutečnosti – a to je třeba pochopit, se situace obrátila a odhalila vnitřní trhliny v turecké elitě. V ní si liberální lobby udržuje své postavení. Současně se rýsuje obrys druhého a nepřijatelného rozkolu v kombinaci nejvyššího vůdce a lidu na jedné straně a významnou částí *elity beau monde* na straně druhé. Proti tomu se otevřeně postavil pouze Ramzan Kadyrov. Jedná se o příklad skutečného, nikoli verbálního ruského vlastenectví a politické odvahy.

Francie a Švýcarsko jsou více než kdokoli jiný v Evropě a ve světě středem korporátních zájmů mezinárodní bankovní skupiny klanu Rothschildů. Hyperaktivitu prezidenta Macrona lze přičíst zvěsti, že jeho mírové iniciativy týkající se Mariupolu jsou spojeny se skupinou neidentifikovaných specialistů NATO, kteří uvízli ve městě a mají informace, které se *nesmí dostat k Rusům*. Jejich nalezení je v podstatě casus belli. Co se však týče Švýcara Cassise, který připojil neutrální zemi k protiruským sankcím, je zřejmé, že se jedná o akci spojenou s globalistickým faktorem. Proč? Švýcarská federální rada je státním orgánem, který je nejvíce zastoupen v řadě globalistických institucí. Připomínám duben 2014 a návštěvu tehdejšího prezidenta Didiera Burkhalterera v Moskvě. Zlé jazyky tvrdí, že přivezl jisté poselství, které ovlivnilo scénář donucení Kyjeva k míru v Donbasu. Švýcarské mírové síly se totiž využívají zcela jinak, než si našinec myslí. Přestože nemohu dokumentárně dokázat v případě Ukrajiny, co Švýcaři chtějí, nejpravděpodobnější verzí se mi nabízí vtáhnutí RF do vyjednávacího procesu na platformě Rothschildů a pokusit se kontrolovat chování Moskvy v jejich zájmu.

4) Na Ukrajině není s kým mluvit, a také není o čem mluvit. Proč? Formální prezidenství a uznání Zelenského neznamena, že je kompetentní ukončit vojenské operace v době, kdy nekontroluje a proto nemůže ovlivnit konání tří ukrajinských armád a kdy lze předpokládat na základě analýzy jeho chování, prohlášení a požadavků, že je veden a plně pod kontrolou USA. Kromě toho, denacifikace jako cíl ruské intervence znamená demolici režimu odshora dolů – až po posledního neonacistu. Jednání proto budou mít smysl až po vytvoření nových vedení na osvobozených nebo získaných územích, s charakterem civilně-vojenské správy po celou dobu denacifikace. Připomínám, že ta trvala v Německu oficiálně cca 12 let.

Závěr

Jediným správným řešením v současné situaci je proto zastavení všech jednání, nehledě na riziko, že obraz Ruska v očích kolektivního Západu a tzv. světového společenství se nezlepší. Ruská federace nemá co ztratit. Eskalace konfliktu a rozkolu se transformuje v nástroj sebezáchovy RF. Ta vyžaduje jako prioritu bezpečnost, poté politiku a diplomacii. Takové je aktuální pořadí priorit ve světě. Po očištění RF od vnějšího kompradorského a liberálně pravicového defétistického vlivu vznikne nová společenská smlouva, jejíž obsah nebude určovat tržní úřednický plankton, ale generace mladých. Souhlasu netřeba.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

AUTOR: Jan Campbell

[ZDROJ](#)